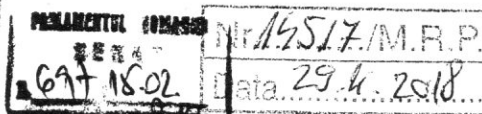
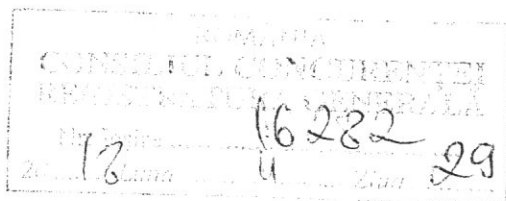

S282/
2018

[Handwritten signature]

ADATEE-VPL
03.12.2018

Domnului Secretar General Dorel TUDOR
MINISTERUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

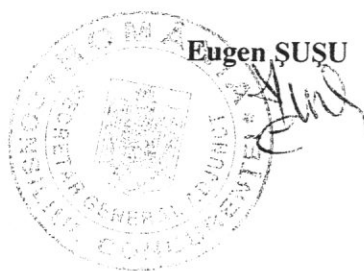
Subiect: Retransmitere punct de vedere al Consiliului Concurenței cu privire la propunerea legislativă înregistrată la Senatul României cu nr. Bp 475/2018 privind modificarea Legii concurenței nr.21/1996

Stimate domnule Secretar General,

Vă retransmitem, atașat, punctul de vedere al autorității de concurență cu privire la *propunerea legislativă*, înregistrată la Senatul României cu nr. Bp 475/2018, *privind modificarea Legii concurenței nr.21/1996*, transmis Ministerului pentru Relația cu Parlamentul prin Adresa noastră cu nr. RG 13126/17.10.2018.

Vă mulțumim,
Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL ADJUNCT

29 16681 11 2018

Domnului Ministru Viorel ILIE

Ministerul pentru Relația cu Parlamentul

**Subiect: Propunerea legislativă pentru modificarea Legii concurenței nr. 21/1996
(Bp. 475/2018)**

Stimate domnule Ministru,

Ca urmare a adresei nr. 11401B din 03.10.2018 prin care Ministerul pentru Relația cu Parlamentul solicită opinia motivată a Consiliului Concurenței privind susținerea sau respingerea propunerii legislative pentru modificarea Legii concurenței nr. 21/1996 (Bp. 475/2018), în vederea formulării punctului de vedere al Guvernului, vă transmitem următoarele:

Propunerea legislativă înaintată vizează *modificarea prevederilor art. 24 alin. (4) și a art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare*. Astfel cum reiese din *Expunerea de motive* care însoțește propunerea legislativă, aceasta urmărește:

“... alinierea legislației românești la normele europene, prin individualizarea sancțiunilor prin raportare la cifra de afaceri realizată de respectivele întreprinderi în anul aferent declanșării investigației de către autoritatea de concurență (ca singur moment clar, predictibil la care se pot raporta în mod cert întreprinderile investigate). De asemenea, inițiativa urmărește și impunerea unui regim sancționator recomandat de instituțiile europene, în principal de Comisia Europeană și posibilitatea de a contesta deciziile Consiliului Concurenței, acte administrative, prin raportare la art. 21 din Constituția României, care prevede că “orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime”...”.

Față de propunerea legislativă de modificare a prevederilor art. 24 și art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Legea concurenței, autoritatea de concurență nu susține un astfel de proiect, pentru motivele expuse în cele ce urmează:

1. Referitor la propunerea de modificare a art. 55 alin. (1) din Legea concurenței

- 1.1.** În prezent, art. 55 alin. (1) din Legea concurenței are un conținut similar prevederilor art. 23 alin. (2) din *Regulamentul (CE) al Consiliului nr. 1/2003 privind punerea în aplicare a*

normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat¹, în timp ce textul propunerii legislative de modificare a art. 55 alin. (2) se îndepărtează de acestea, după cum se observă în tabelul de mai jos:

Art. 23 alin. (2) din Regulamentul (CE) al Consiliului nr. 1/2003	Art. 55 alin. (1) din Legea concurenței	Propunere legislativă de modificare a art. 55 alin. (1) din Legea concurenței
(2) Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi asupra întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea: (a) încalcă articolul 81 sau articolul 82 din tratat sau (b) contravin unei decizii care dispune măsuri provizorii în temeiul articolului sau (c) nu respectă un angajament care devine obligatoriu printr-o decizie în temeiul articolului. Pentru fiecare întreprindere și asociație de întreprinderi care participă la încălcarea normelor, amenda nu depășește 10 % din cifra de afaceri totală din exercițiul financiar precedent.	(1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi: a) încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene; b) nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8); c) realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)-(8); d) punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 47 alin. (4) lit. a); e) neîndeplinirea unei obligații, a unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată	(1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiectul conduitei anticoncurențiale realizată în anul aferent declanșării investigației următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi: a) încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene; b) nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8); c) realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)-(8); d) punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 47 alin. (4) lit. a); e) neîndeplinirea unei obligații, a

¹ Publicat în OJ L 1, 4.1.2003

	potrivit prevederilor prezentei legi.	unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată potrivit prevederilor prezentei legi.
--	---------------------------------------	---

De asemenea, în mod constant în jurisprudența europeană, s-a reținut faptul că limita maximă a amenzii ce poate fi impusă pentru încălcarea art.101 și/sau 102 TFUE de până la 10% din cifra de afaceri totală a întreprinderii contraveniente a fost stabilită la acest nivel pentru a evita ca amenda să fie disproporționată prin raportare la dimensiunea întreprinderii .

Prin Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2013 pronunțată în Cauza T-386/10 s-a statuat că "limita de 10 % urmărește să evite aplicarea unor amenzi pe care, după toate probabilitățile, întreprinderile, având în vedere dimensiunea lor, astfel cum este determinată prin cifra lor de afaceri totală, chiar dacă aproximativ și imperfect, nu vor fi în măsură să le plătească.

Așadar, este vorba despre o limită care este uniform aplicabilă tuturor întreprinderilor și este stabilită în funcție de dimensiunea fiecăreia dintre acestea și care urmărește evitarea amenzilor în cuantum excesiv și disproporționat. Această limită are, astfel, un obiectiv distinct și autonom în comparație cu cel al criteriilor privind gravitatea și durata încălcării. Singura consecință posibilă a unei asemenea limite este reducerea cuantumului amenzii calculat pe baza acestor criterii până la nivelul maxim autorizat.

Prin Hotărârea din 27 septembrie 2006 pronunțată în Cauza T-59/02, Tribunalul Uniunii Europene a statuat că, "în cazul în care scopul amenzii s-ar limita doar la a nega profitul așteptat sau avantajul scontat, întreprinderea nu va ține seama suficient de faptul că comportamentul în cauză constituie o încălcare a articolului 101 TFUE (fostul articol 81 CE). A privi amenda doar ca o compensare pentru prejudiciile create ar echivala cu negarea efectului descurajator pe care aceasta trebuie să-l aibă și care se referă la comportamentul viitor, dar și a caracterului punitiv al unei astfel de măsuri în legătură cu respectiva încălcare comisă. Similar, în cazul unei întreprinderi care este activă pe un număr mare de piețe și are o capacitate financiară deosebit de mare, luarea în calcul doar a cifrei de afaceri de pe piața relevantă nu poate fi suficientă pentru a asigura amenzii un efect de descurajare. Cu cât o întreprindere este mai mare și cu cât are la dispoziție mai multe resurse globale care îi permit să acționeze în mod independent pe piață, cu atât mai mult trebuie să fie conștientă de importanța rolului său în ceea ce privește buna funcționare a concurenței pe piață. În acest context, a ține cont de cifra de afaceri totală, în scopul de a calcula cuantumul amenzii, nu duce la o amendă disproporționată".

În același sens, menționăm că în legislația primară a Statelor Membre, amenda aplicată unei întreprinderi pentru săvârșirea unei practici anticoncurențiale poate fi de până la 10% din cifra de afaceri totală a întreprinderii realizată la nivel mondial în anul anterior emiterii deciziei de sancționare. Astfel, indicăm cu titlu de exemplu Franța, Germania, Ungaria, Croația, Spania, Bulgaria, Italia, Suedia, Portugalia, Olanda. Prevederile detaliate din legislația primară a statelor membre anterior invocate se regăsesc în Anexa la prezenta notă.

În concluzie, în ceea ce privește procesul de individualizare a amenzilor aplicate pentru încălcarea regulilor de concurență, în limita de maxim 10% din cifra de afaceri totală a întreprinderii realizată la nivel mondial în anul anterior emiterii deciziei de sancționare, Comisia Europeană și

Statele Membre au stabilit, la nivelul legislației secundare, propria metodologie de calcul al cuantumului amenzii. Prin astfel de metodologii, care pot lua în calcul cifra de afaceri pe piața relevantă sau realizată în legătură cu încălcarea, sunt incluși factori de multiplicare sau ajustare a sancțiunii astfel încât să se asigure caracterul disuasiv al sancțiunii, în limita maximă legală de 10% din cifra de afaceri totală mondială a întreprinderii contraveniente.

Cu titlu de exemplu, Comisia Europeană demarează procesul individualizării amenzii de la cifra de afaceri realizată pe piața relevantă însă, în final, procente identificate depășesc în multe cazuri 10% din această cifră, fiind ajustate astfel încât să nu depășească 10% din cifra de afaceri totală.

Menționăm în acest sens câteva cazuri concrete în care Comisia Europeană a stabilit un procent foarte mare (uneori peste 150%) din cifra de afaceri aferentă celei realizate pe piața relevantă, pentru unele întreprinderi fiind necesar a reduce acest procent astfel încât să nu se depășească 10% din cifra de afaceri totală:

1. *Decizia Comisiei C (2011) 8923 din 07.12.2011, privind o procedură inițiată în temeiul art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39600 – Refrigeration Compressors)*
 - procentul pentru nivelul de bază al amenzii a fost stabilit la aprox. 65% din piața relevantă (parag. 79, 80);
 - în cazul societății ACC (parag. 88), amenda a depășit pragul de 10% din cifra de afaceri totală aferentă anului anterior sancționării, astfel încât, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Regulamentul Consiliului Uniunii Europene nr. 1/2003, aceasta a fost limitată la 40,7 milioane euro (i.e., 10% din cifra de afaceri totală pentru anul 2010).
2. *Decizia Comisiei C (2010) 4387 din 30.06.2010, cu modificările aduse prin Decizia Comisiei din 30 septembrie 2010 și Decizia Comisiei Europene din 4 aprilie 2011, privind o procedură inițiată în temeiul art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38.344 – Prestressing Steel)*
 - procentul pentru nivelul de bază a fost stabilit la aprox. 169% din piața relevantă;
 - în cazul anumitor întreprinderi, amenda, stabilită potrivit celor de mai sus, a depășit pragul de 10% din cifra de afaceri totală aferentă anului anterior sancționării, astfel încât, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Regulamentul nr. 1/2003, a fost limitată la nivelul de 10% din cifra de afaceri totală a întreprinderilor respective (parag. 1071, 1072).
3. *Decizia Comisiei C (2009) 7601 din 07.10.2009, în cazul COMP/39.129, privind o procedură inițiată în temeiul art. 101 TFUE și ale art. 53 Acordul SEE (cazul COMP/39.129- Power Transformers)*
 - procentul pentru nivelul de bază al amenzii a fost stabilit la aprox. 80% din piața relevantă (parag. 247 – 251).

4. *Decizia Comisiei C (2012) 2069 din 28.03.2012 cu privire la o procedură în temeiul articolului 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii europene și al articolului 53 din Acordul privind SEE (Cazul COMP39452 – Mountings for windows and windows doors)*
 - procentul pentru nivelul de bază al amenzii a fost stabilit la aprox. 112% din piața relevantă (parag. 12 – 14).
5. *Decizia Comisiei C(2011) 7436 din 19.10.2011 privind o procedură inițiată în temeiul articolului 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al articolului 53 din Acordul privind SEE (Cazul COMP39605 – CRT Glass)*
 - nivelul de bază al amenzii a fost stabilit la aprox. 85% din piața relevantă (parag. 78 – 84).

În consecință, se poate observa că sunt numeroase situațiile în care a fost necesară ajustarea procentului amenzii astfel încât, în scopul respectării principiului proporționalității, să nu fie depășit pragul de 10% din cifra de afaceri totală.

Prin urmare, stabilirea unei alte metodologii de calcul a sancțiunilor nu conduce automat la un regim sancționator mai puțin aspru pentru întreprinderile contraveniente.

Totodată, considerăm că propunerea legislativă nu poate fi susținută nici din perspectiva demersurilor ce s-au realizat la nivel european prin *Propunerea de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie organisme mai eficiente de asigurare a respectării normelor și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne.*

Astfel, în expunerea de motive a acestui act, la cap. V se menționează următoarele:

„Capitolul V

Capacitatea autorităților din domeniul concurenței de a amenda societățile care încalcă dreptul concurenței este un instrument central de asigurare a respectării normelor. Scopul amenzilor este de a pedepsi societățile care au încălcat normele de concurență și de a le descuraja, pe acestea și pe altele, să adopte sau să continue comportamente ilicite. În 2009, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că *efectivitatea sancțiunilor aplicate de autoritățile naționale de concurență sau de Comisie reprezintă o condiție a aplicării coerente a normelor UE în materie de concurență.* Cu toate acestea, există o serie de aspecte care afectează gradul de asigurare a respectării articolelor 101 și 102 din TFUE prin faptul că societăților li se impun amenzi mici sau chiar nu li se impun deloc amenzi, în funcție de autoritatea competentă, ceea ce subminează efectul de descurajare și condițiile de concurență echitabile.

[...]

În al doilea rând, există diferențe în ceea ce privește metodologiile de calculare a amenzilor, cu un impact semnificativ asupra nivelului amenzilor aplicate de ANC. Aceste diferențe se referă, în principal, la: (1) amenda maximă care poate fi stabilită (maximul legal) și (2) parametrii de calculare a amenzii. Aceste diferențe explică în parte de ce în prezent amenzile pot varia cu până la 25 de ori, în funcție de autoritatea competentă. Pentru aceeași încălcare se pot aplica amenzi foarte mici, ceea ce înseamnă că efectul disuasiv al amenzilor diferă în mod considerabil pe teritoriul Europei. Acest aspect a fost subliniat pe parcursul consultării publice. Este posibil ca amenzile aplicate să nu reflecte prejudiciul cauzat concurenței de comportamentul anticoncurențial. **Pentru a se asigura faptul că ANC pot stabili amenzi disuasive pe baza unui set comun de parametri de bază: în primul rând, ar trebui să existe un maxim legal comun care să nu poată fi mai mic de 10 % din cifra de afaceri la nivel mondial³ și, în al doilea rând, la stabilirea amenzii, ANC ar trebui să aibă în vedere factorii de bază, respectiv gravitatea și durata încălcării.**

- 1.2. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate formulate în expunerea de motive, apreciem că actualele prevederi legale nu pot fi considerate neconstituționale, în acest sens pronunțându-se Curtea Constituțională prin Decizia nr.490/21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.51 alin.(1) lit.a) din Legea concurenței nr.21/1996⁴. Instanța de contencios constituțional a constatat că nu se încalcă art. 44 și 53 din Legea fundamentală, reținând următoarele:

„În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 44 din Legea fundamentală, Curtea observă că, în jurisprudența sa constantă, de exemplu Decizia nr. 836 din 16 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2007, și Decizia nr. 257 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 27 iunie 2013, a reținut că dreptul de proprietate privată nu este un drept absolut, așa încât, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele acestuia pot fi stabilite de lege.

Din această perspectivă, Curtea a statuat prin Decizia nr. 575 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1111 din 8 decembrie 2005, că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 44 alin. (1) din Constituție sau a prevederilor art. I paragraful I din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece stabilirea unor amenzi nu are semnificația unui transfer de proprietate care să încalce Constituția sau normele convenționale, ci este consecința săvârșirii unor fapte ilegale sancționate de lege, în cuantumul apreciat de legiuitor în funcție de gravitatea și frecvența faptelor respective.

Așa fiind, nu se poate susține că prin instituirea unei sancțiuni contravenționale în sarcina persoanelor juridice se aduce atingere dreptului de proprietate, chiar dacă în mod automat executarea sancțiunii aplicate contravenientului înseamnă o diminuare a patrimoniului acestuia. (A se vedea Decizia nr. 1.343 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul

³ sublinierea noastră CC

⁴ Publicată în M.Of. nr. 92/2014

Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 7 decembrie 2009, și Decizia nr. 385 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 7 iunie 2012).

(...)

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.”

Având în vedere argumentele aduse, apreciem că nu se justifică propunerea legislativă de a înlocui în textul legii referirea la cifra de afaceri totală cu „cifra de afaceri aferentă produsului/serviciului care face obiect al conduitei anticoncurențiale realizată în anul aferent declanșării investigației” încât să se reflecte abordarea de la nivel european, atâta timp cât în Regulamentul Consiliului CE nr. 1/2003 și în legislația primară a majorității statelor membre, precum și în propunerea de *DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie organisme mai eficiente de asigurare a respectării normelor și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne* referirea este la pragul de 10% din cifra de afaceri totală, realizată în anul financiar anterior emiterii deciziei de sancționare, prevederile art. 55 alin. (1) din Legea concurenței în vigoare fiind în acord cu abordarea europeană.

2. Referitor la propunerea de modificare a art. 24 alin. (4) din Legea concurenței

În forma în vigoare a Legii concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 24 alin. (4) are următorul cuprins:

„(4) *Deciziile Consiliului Concurenței prin care se aplică amenzi sau se stabilesc taxe de autorizare constituie titluri executorii, fără vreo altă formalitate, în termen de 30 de zile de la comunicarea acestora.*”

Prin propunerea legislativă, acest alineat ar urma să fie modificat astfel: *“Deciziile Consiliului Concurenței prin care se aplică amenzi sau se stabilesc taxe de autorizare constituie titluri executorii, fără vreo altă formalitate, în termen de 30 de zile de la comunicarea acestora. În situația în care decizia Consiliului Concurenței este contestată în instanță, aceasta constituie titlu executoriu la data la care hotărârea instanței de judecată devine definitivă”*.

O astfel de propunere nu poate fi susținută pentru următoarele argumente:

2.1. Contrar argumentației din expunerea de motive care sugerează lipsa controlului judiciar asupra deciziilor autorității de concurență, conform prevederilor art. 51 din lege, care reprezintă cadrul general de atacare a deciziilor adoptate de Consiliul Concurenței, deciziile prin care sunt constatate contravenții și aplicate sancțiuni pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare. Potrivit prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării deciziei atacate. În cazul amenzilor, suspendarea se va dispune doar cu condiția plății unei cauțiuni stabilite conform prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la creanțele bugetare.

Prin urmare, la alin. (2) al art. 51 din lege se prevede posibilitatea suspendării de către instanță a executării deciziei atacate cu respectarea prevederilor art. 14 și 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, decizia Consiliului Concurenței fiind un act administrativ ce se bucură de prezumția de legalitate. În condițiile în care contravenientul solicită și probează existența unui caz bine justificat și iminența producerii unei pagube, instanța de contencios administrativ dispune suspendarea executării actului administrativ contestat.

O astfel de abordare corespunde și reglementărilor existente la nivel european. Astfel, în baza prevederilor art. 242 și 243 din Tratatul TFUE, în coroborare cu prevederile art. 225 alin. (1) din Tratat, judecătorul investit cu o cerere de măsuri provizorii poate, dacă apreciază că împrejurările cauzei impun acest lucru, să ordone ca aplicarea unui act contestat în fața Curții să fie suspendată sau să impună orice alte măsuri provizorii considerate necesare. Prin urmare, suspendarea aplicării unui act și măsurile provizorii pot fi dispuse de judecătorul investit în acest sens dacă se dovedește că o astfel de măsură este întemeiată, *prima facie*, în drept și în fapt și că este urgentă astfel încât să se evite un prejudiciu grav și ireparabil al intereselor reclamantului înainte de a se pronunța instanța în acțiunea principală⁵.

Prin urmare, în baza prevederilor Legii concurenței, deciziile autorității de concurență prin care se constată săvârșirea unei fapte anticoncurențiale și se impun amenzi contravenționale pot fi atacate în instanță, la Curtea de Apel București, iar părțile pot solicita instanței suspendarea executării amenzii impuse prin decizia contestată, fiind astfel respectate prevederile art. 21 și 125 din Constituția României.

2.2. Totodată, în materia concurenței, aplicabilitatea prevederilor O.G. nr. 2/2001 este recunoscută doar în cazul contravențiilor prevăzute la art. 53 lit. d) și e) din Legea concurenței, astfel cum reiese din prevederile art. 61 din lege. Prin urmare în cazul celorlalte contravenții prevăzute de Legea concurenței, regimul sancționator contravențional comportă anumite trăsături specifice, cum ar fi amenzile prevăzute în cuantumuri foarte ridicate, aplicabilitatea limitată a dreptului comun în materie contravențională spre deosebire de aplicabilitatea normelor comunitare și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și o individualizare a sancțiunii distinctă de cea a altor contravenții, aspecte reținute și în Decizia Curții Constituționale nr. 490/21.11.2013.

2.3. În ceea ce privește propunerea privind suspendarea unei decizii prin care se stabilește taxa de autorizare pentru autorizarea unei concentrări economice până la momentul la care decizia Consiliului Concurenței, atacată în instanță, rămâne definitivă, menționăm faptul că aceasta nu reprezintă o amendă.

Conform prevederilor art. 31 din Legea concurenței, taxa de autorizare a concentrărilor economice se plătește în cazul emiterii unei decizii de autorizare a unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) și alin. (4) lit. b) și c) din lege și este cuprinsă între 10.000 euro și 50.000 euro.

⁵ Order of the president of The Court of First Instance in Case T-352/09 R from 29 October 2009, par.12, 13

Sumele ce se datorează cu titlu de taxă de autorizare nu au natura juridică a unei amenzi contravenționale, astfel încât nu se poate pune problema incidenței prevederilor legale referitoare la suspendarea de drept sau la cerere a executării unei amenzi contravenționale.

Cu deosebită considerație,

BOGDAN M. CHIRIȚOIU

PREȘEDINTE

